

BÁRDOS B. ARTHUR

Haza

*A Szamos partján Kolozsvárnak vára,
Ringatóz a víz tükrében: árva!
Felhő hintáz, csillag fényképe száll a
fürge habokon s fölötte vigyázza
hírét Fellegvár kavicssteli szája,
kőverte tája...*

*Koszorú a város... Elfolyt furcsa kincse,
felhalmozott sehonnai nincse
s hiányzik a szent, aki jobbra intse – –
hol a hős Sámson levágott hajtincse,
súlytalan szinte.*

*A kolozsi völgy óvó, lágy tenyere
Meggadagt, sűrű redőkbe tört bele,
kívül báránysok göndörhab tengere,
bent a gyapjas hó szálaival tele,
fönt az ég tere...*

*Legendák, mondák, magyarhű balladák
égő erdeje perzselt húsbombá vág,
terhelten hajol földig a gazdag ág,
ősszel aranylik a szétszórt igazság
rozsdája: viszlát!*

*Talán csak a hűlt emlékek vára vár,
a múlt szépít: nem jó vissza sohamár,
megnémult utcám, a várfal óhatár,
a hívó kurvák rózsáló, csapodár
combja – csoda nyár!*

*A Szamos, a Bükk, a Hója, az álom
az agyonismert, hazai jaj-tájon,
a suttogásra idomult határon,
a roncs esztendőké réseiben áldjon,
rejtsem a várrom.*

2003. április 14.

Ádám, hol vagy?

*Éva!
Csendes rév a
csorba öregség puszta pamlagán,
kettős magány...
Tündöklő! Mennyei! Ringyó! Céda!
Én a
csodálatos Éva
ringó rajzú, ruganyozó farán,
formabontó arányán lovagolva...
az álomkerek holdba.
Tévedtem volna
S betörtem egy más korba?
Itt állok korszakom szégyenén
/ nem én /
titokzatos egyén
s kutatom, vizsgálom / van-e még remény? /
ki ez a rém?!*

2003. július 30.

Időtlenül

Az idő!

Születtem és felnőttem.

Lázadtam.

Leverték. Számra ültek

Szítottam

Forradalmat... Hiába.

Most némán

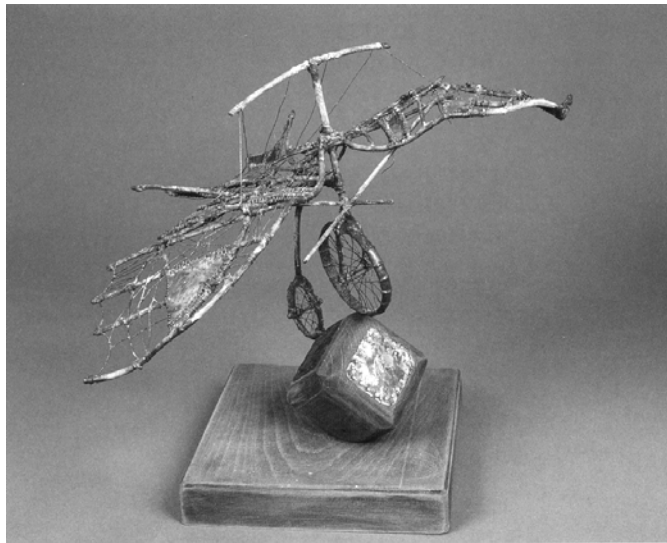
ténfergek az időben.

Időtlen vagyok.

Nyelvemem érleli

Zamatát az Isten.

2003. augusztus 4.

ZOLTAI ATTILA: KÖSZÖNJÜK MR. LEONARDO